

δieuθιόντες τὰς ἰδέας καὶ δι' αὐτῶν τὰ Πράγματα ἐνὸς λαοῦ, γίνονται οἱ καταστροφεῖς καὶ οἱ βυθισταὶ τῶν πάντων καὶ αὐτῶν τῶν Πρακτικῶν, ἐκμηδενίζοντες τὰς προσπάθειάς· δλοκλήρου λαοῦ, ὅπως γίνεται ἐδῶ ἕναν ἡδη αἰῶνα. Ἐκκλησις πρὸς τὰ αἰσθανόμενα ὅτι ἐπιβάλλεται τέλος ἢ στροφή, πρὸς ἀλληθετέραν γενναιοτέραν βαθυτέραν Ἀνατομιαν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, διὰ τὸ νὰ κατορθωθῇ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὸ Χάος. Ἐκκλησις πρὸς τὰ ἀποκαμόντα νὰ βλέπουν ἀποτυγχανούσας ὅλας τὰς ἀποπειράς τῶν Ξενισμῶν. Ἐκκλησις πρὸς τὰ αἰσθανόμενα τὸ ὀδυνηρότατον Γεγονὸς τῆς ὑπάρξεως τὸς τῆς Ἀσχημίας καὶ Παραφροσύνης ἐν μέσῳ τῶν ὁρίων φύσεως. Ἐκκλησις πρὸς τοὺς πιστεύοντας ὅτι εἶνε κάτι τί τὸ τεχνητόν, τὸ μηχανικόν, τὸ νερκῶν τὰς δυνάμεις, καὶ παρὰ τὸν τὰς ἐνεργείας καὶ τυφλῶν τὸν Νουὸν καὶ τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀτόμου, τοῦ προκατακλυσμιαίου αὐτοῦ ἐπιβήτορος τῆς Ἀνατολῆς, τοῦ νικηφόρου βιοπαλαιστοῦ κατ' ὅλας τὰς Γεωγραφικὰς ἐκτάσεις τῆς γῆς, τοῦ ἀμερικανικοτάτου εἰς ὀξύτητα νοός, αὐτοβουλιαν καὶ αὐτενέργειαν, τοῦ νικητοῦ καὶ μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἑθνῶν καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς μεγάλας πρωτευούσας, ἀλλὰ μεταμορφωμένου ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου εἰς ἰώβειον Κοπρόσκυλον διὰ τὴν Ἑθνικὴν του Ζωὴν καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἰδίας αὐτοῦ Γῆς. — δημιουργοῦν ἕνα Βλακοκομεῖον καὶ φρενοκομεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐκκλησις πρὸς τὰ ποθοῦντα, θέλοντα, ἐλπίζοντα Τιμίαν Ὁραίαν Πατρίδα. Ἐκκλησις πρὸς τοὺς πιστεύοντας ὅτι ὅλους τοὺς Ἐχθροὺς τῆς φυλῆς, τοὺς δημιουργεῖ καὶ τοὺς ἀποθρασύνει ἢ Ἑλλαδικὴ Κατάστασις καὶ ἡ Πανελληνίος, Ἑθνικὴ ἀποτύφλωσις, ὅτι ὅλα τὰ ῥαπίσματα καὶ τὰ ποδοκλήματα καὶ τὰ μαχαιρώματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔχουν πρωτίστως τὴν ἀφορμὴν τῶν εἰς τὴν Ἑλλαδικὴν Ἀποσύνθεσιν. Ἐκκλησις τέλος πρὸς τὰ θέλοντα νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν γενέθλιον Γῆν εἰς τὸ φῶς, μία γνησιοτάτη Ἑλληνικὴ ἰδέα, παρορμητικῶς πάντων πρὸς τὸ ἑλληνικῶς αἰσθάνεσθαι, διανοεῖσθαι, ἐνεργεῖν, δημιουργεῖν καὶ ζεῖν, πρὸς Δημιουργίαν Παγκάλου Πατρίδος οἷα εἶνε ἡ φύσις καὶ οἷος εἶνε ὁ Ἄνθρωπος τῆς θειοτάτης Γῆς, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔχομεν τὸν ὑπέριστατον ἀνθρώπινον τίτλον ὅτι γεννώμεθα καὶ τὸ ὑπέριστατον Αἴσχος ὅτι καταμολύνωμεν αὐτήν. Ἐκκλησις ἵνα κατορθωθῇ ἀφθονωτάτη καὶ γενναιοτάτη ἔνεσις ἐρυθρῶν ἑλληνικῶν αἱμοσφαιρίων εἰς τὴν πρασινόνερον ἑθνικὴν κυκλοφορίαν.

Καὶ εἶνε Ἀληθινὴ ἸΚΕΤΗΡΙΟΣ Ἐκκλησις με κλώνους ἑλῆας καὶ ῥοδοδάφνης καὶ ἀγκαλιὰς τριανταφύλλων, ΜΟΝΟΝ πρὸς τὴν Πανελληνίον ΝΕΟΤΗΤΑ, τὴν Ἀρσενικὴν καὶ τὴν Ἰθνηκὴν, διὰ τὴν ὅποιαν καὶ ἔγινε ἡ ὅλη Ἐργασία, τὴν ὅποιαν κυρίως ἀφορᾷ ὡς οὖσαν τὸ ΑΥΡΙΟΝ καὶ πρὸς τὴν ὅποιαν ὀλόκληρος ἀφιερῶται εἰς ἕνα Κόσμον ὀλόκληρον, Ἐργων, Ἰδεῶν, Ὑμνων, Ὀνειρῶν καὶ Μουσικῶν, θέλουσα νὰ σύρῃ αὐτήν, ἀπὸ τὰ κατασκοπτικὰ Κάτεργα ὅπου σαπίζει δουλεύουσα εἰς ὅλους τοὺς φραγκικοὺς καὶ Ἑλληνοβλακικοὺς ΖΥΓΟΥΣ πρὸς τὸν ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΗΛΙΟΝ, διότι πάντως ἡ ΝΕΟΤΗΣ θὰ εἶνε, εἴτε ἡ Σημε-

ρινῆ, εἴτε ἡ Αὐριανῆ, εἴτε ἡ Μεθαιριανῆ, ἢ Σημαιοφόρος τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΣΕΩΣ.

Καὶ ἡ Πανελληνίος ΝΕΟΤΗΣ πρέπει νὰ ἐννοήσῃ κατάβαθα, ὅτι μόνον ἡ ἰδικὴ τῆς ΣΤΡΟΦῆ πρὸς τὴν ΖΩΗΝ, ἢ ἰδικὴ τῆς ΟΡΜῆ, πρὸς Τρελλὴν ἔκφρασιν τῆς κατασκαλωμένης Ἐλευθερίας, Χαρᾶς, Ἡδονῆς τῆς Ζωῆς, με φῶς, Κρασί, φιλί, Τραγοῦδι, Γέλοιο, ἔλευθερα, φανερά καὶ σκαστά ὄλα, μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ κάθε ΓΕΡΟΥ, τοῦ κάθε Σοβαροῦ, τοῦ κάθε Γεροντομπασιμένου, μόνον αὐτὴ δυνατόν νὰ ΣΑΡΩΣῃ, τὴν βαθυτέραν πληγὴν ὄλων τῶν Ἑλληνικῶν φαινομένων καὶ τὸ Κορύφωμα αὐτῶν τὸν Ἀπαισιότατον Ἐμποδιστὴν, τὸν ΓΕΡΟΝΤΙΣΜΟΝ. Διότι κατάβαθα πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ἡ ΝΕΟΤΗΣ ὅτι, διὰ τὸ ὑπάρξει ἀπελευθέρωσις καὶ ΑΡΧΗ κινήσεως πρὸς Ζωὴν, πρέπει πρωτίστως νὰ σαρωθῇ τὸ Πανελλήνιον Ἰδανικόν τοῦ ΚΑΛΟΓΕΡΟ-ΔΑΣΚΑΛΟ-ΓΕΡΟΝΤΙΣΜΟΥ, τὸ ὅποσον ἐδημιούργησε καὶ ἀνέθρεψε αὐτὴν τὴν ΓΕΡΟΝΤΟΜΠΑΣΜΕΝΗΝ ἀπὸ τὴν Ἐφηβικὴν τῆς Ἡλικίαν Ἑλλάδα, αὐτὴν ποῦ ἀπάνω ἀπὸ ὅλα τὰ ἀπαισία Γεροντοκομεία, ἔστησε τὸ ἐκφραστικότερον τῆς ἐσοτάτης τῆς οὐσίας Ἐκδήλωμα, σκαρφαλώσασα μπουσουλῶντας μ' ἕνα ΓΕΡΟ παρὰ τὸν καὶ τὸν στὸν ἠλίθιο βράχο, τὸ Λυκαβητό, ΓΕΡΟ με μπότες καὶ ζακέ καὶ σκούφια Καλυγέρου χωρὶς νὰ εἶνε οὔτε καλόγερος οὔτε παπάς, γιὰ νὰ κτίσῃ στὴν κορφῇ του με ἄσπρες κοτσιλιὰς κορακιῶν μανδρώματα, μανδρώματα ἠλίθια, γιὰ νὰ κλείσῃ μέσα σένα σκοτεινὸ μπουδρούμι, δῆθεν διὰ νὰ ὑπηρετῇ τὴν ΝΕΟΤΗΤΑ τοῦ ΩΡΑΙΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΒΒΑΛΑΡΗ — τοῦ Ἀη Γιώργη, πράγματι γιὰ νὰ τὴν κρατῇ ΣΚΛΑΒΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ, καὶ ὅλα αὐτὰ καὶ ὅλες ἡ μάνδρες, καὶ ἡ φωταψίες καὶ τὰ καμπανίσματα, πράγματι γιὰ τὸ ἐλεεῖν ἘΓΩ του, ὅλα γιὰ νὰ θάψῃ τὸ Ἐλεεινὸ του Κουφάρι. Καὶ τὸ Ἰδανικόν αὐτὸ δὲν σαρώνεται παρὰ μόνον με δυνατότατον ἀνάβλισμα Ζωῆς τῆς Νεότητος ἢ ὅποια καββαλικεύουσα τὸν Γεροντισμὸ με γέλοια καὶ φάπες, θὰ φθάσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ ἀποδώσῃ στὸ φῶς τὸν Ὁραῖον Καββαλάρη. Διότι ὁ πρῶτος Ἀγὼν πρέπει νὰ εἶνε φωτὸς κατὰ Σκότους, Ὁραίου κατὰ Ἀσχήμου. Τῆς Νεότητος κατὰ τοῦ Γεροντισμοῦ τῆς φυλῆς.

Καὶ Νεότης μεταλαβούσα τοῦ Ὁραίου αἵματος τοῦ ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ, ποῦ ἀνθίζει τὰ πύρινα Ἄνθη ποῦ λέγονται ΑΓΡΑΣ ΤΕΛΛΟΣ, Νεότης ἔχουσα ἐμπρός τῆς ἕνα πρότυπον Ἰδανικοῦ Νέου Ἑλληνοῦ με ἕνα Εὐαγγέλιον — Ἀρχαγγελικὸν ΣΠΑΘΙ — στὸ Χέρι μὲ τὸ «Ἠρώων καὶ Μαρτύρων Αἷμα», Νεότης πετάξασα ἀπὸ τὰ στήθη τῆς ἕνα ὀλόφωτον «Γυιὸ τοῦ Ἰσίου», δύναται νὰ ἔχη τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἤρχισαν νὰ φυτρώουν τὰ γνήσια Ἑλληνικὰ Ἄνθη στὴν Ἑλληνικὴ Γῆ καὶ δύναται νὰ ὀρμήσῃ ἀσφαλῆς καὶ βεβαία διὰ τὴν Νίκη πρὸς τὸ ΦΩΣ.

ΕΡΩΤΑΣΘΕ ΛΟΙΠΟΝ, ΕΡΙΤΙΜΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΕΧΕΤΕ ΟΡΕΞΙΝ ΝΑ ΣΚΕΦΘΕΙΤΕ ;